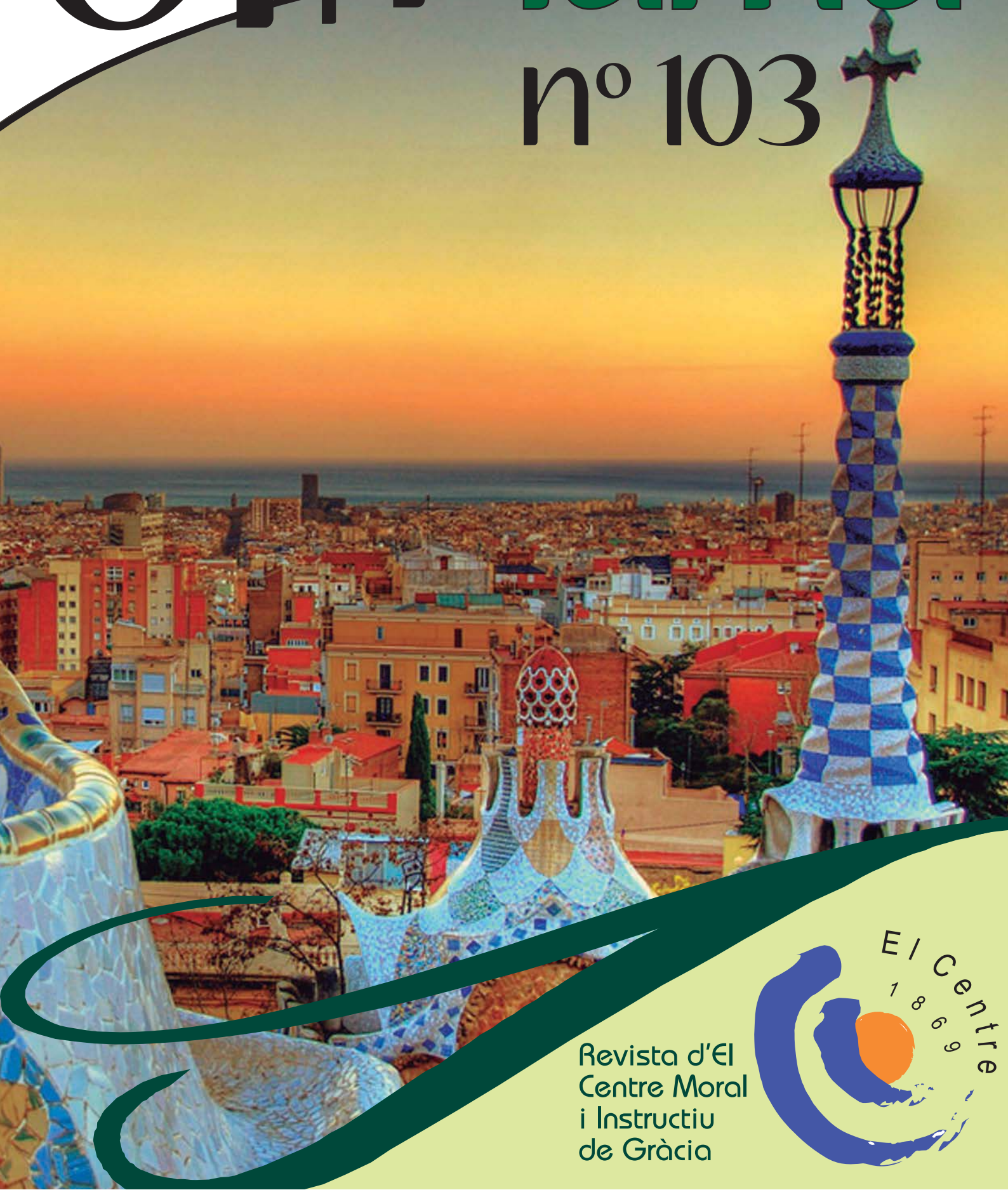

Or i Flama

Maig 2016

nº 103

Revista d'El
Centre Moral
i Instructiu
de Gràcia

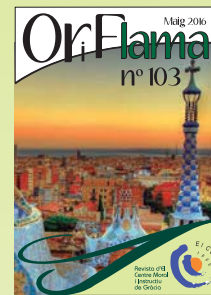

Or i Flama

Direcció: David Gallach i Òscar Mejías

Correcció Ortogràfica: Marta Bayo

Maquetació: Josep Aquilina

Portada: Parc Güell

Redacció:

- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Gloria Soto

Col·laboradors:

- Joan Guinart
- Muntsa Farré
- Gemma Sayol
- Montse Montagut
- Carlos Pablos
- Josep Aquilina
- Francesc Cid
- Lluís Martín
- Núria Bosch
- Josep Mª Contel
- Adriana Vidal
- Mn. Antoni Matabosch
- Alfred Casas
- Vicenç Navarro

Fotografies:

- Clàudia Escarré
- Lluís Martín

Dipòsit legal: B-31748-2011

El Centre Moral i Instructiu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

ESTANC
TABAC I MOLT MÉS

Juan Roman

c/ Gran de Gràcia, 219 08012 Bcn
t. 933 685 894 / 617 911 378

Editorial

Per Carlos Pablos

Benvolgudes sòcies i benvolguts socis,

Anem amb pas ferm cap el 150 aniversari; no ens en adonarem i estarem celebrant un moment històric a la nostra Entitat. Aviat estarà en marxa la comissió que portarà a terme aquesta tasca, que recolzada per la junta directiva, mirarà de fer uns actes dignes com es mereix el nostre Centre.

Però què seria de nosaltres si preparéssim uns magnífics actes, sense pensar en el futur. Podem dir que en aquests moments estem vivint una etapa molt dolça, però també hem de tenir en compte que no podem baixar la guàrdia en cap moment.

Tenim unes seccions que funcionen, però això és gràcies a la gent que fa que el dia a dia tiri endavant amb la col·laboració de tothom.

I és per això que haig de dir que trobo a faltar la implicació de molts socis. Només volem que tot ho solucionin unes persones, que s'anomenen la Junta, i que són els que porten a bon port i tiren el Centre endavant. La veritat és que

la manca d'implicació és un mal que en aquests moments és preocupant, i sobretot per part de la gent jove de l'Entitat. En més d'una ocasió hem volgut fer reunions i les hem fet, però mai s'ha definit la gent, ni han aparegut a les convocatòries, ni una vegada. Només pensen en que les coses les facin els altres, i endavant, sense posar-hi ni una mica d'esforç.

Hi ha una frase que és "jo no puc". Quantes vegades al llarg del dia, de la setmana, del mes, la sentim... moltes vegades. Ens agrada participar, però sense gaire implicació, i la feina que la facin i la solucionin unes persones que, repeteixo, s'anomenen la Junta.

Segurament aquestes ratlles no les llegiran les persones a les que van dirigides, però si hi ha algú que ho fa, només demano un moment de reflexió, i que pensin que no es fàcil tirar endavant una Entitat com la nostra en aquests moments, i en el futur.

Demano a tothom implicació, i si hi ha alguna persona que voldria treballar i ningú li diu, que també podria ser, que ho digui, perquè a vegades, sense adonar-nos-en, potser hem deixat de banda a persones que tenen ganes d'ajudar i no gosen dir-ho. Nosaltres estarem contents si ens ho feu saber.

Caminem amb pas ferm cap el 150 aniversari, falten, més o menys, 1000 dies. És temps, però no tan com sembla, ja que com tots sabeu, "el temps passa volant". Des d'aquí ofereixo la possibilitat, a tothom, de participar en les nostres celebracions.

Ens agradaria comptar amb, des del primer fins a l'últim dels socis, i sobre tot les seccions, que han de participar en totes les activitats que puguem programar.

No m'agradaria que penséssiu que us he volgut renyar; només he volgut fer un moment de reflexió, pensant en la nostra Entitat, en el nostre Centre que tant estimem. Gràcies.

La Junta informa

- El passat 7 de febrer es va celebrar el 147è aniversari de l'Entitat. Un acte presentat per la Carla Clavé i el David Gallach i en el que es van imposar les medalles als nous socs de ple dret, les insígnies de plata i les d'or. Us deixem amb algunes de les imatges del dia:

- El 12 de març va tenir lloc la 10a edició de la Marató de Corals, organitzada per la nostra Coral Baluern. Felicitats als organitzadors!

-El 16 de febrer va tenir lloc una conferència a càrrec de Mn. Antoni Matabosch, titulada "Diàleg en un entorn plural: riquesa i especificitat del cristianisme".

- El periodista Antoni Bassas va ser el protagonista del segon sopar tertúlia de la temporada.

Dia de l'Entitat

Entrega de medalles

Grup de teatre

Per Joan Guinart i Vicenç Navarro

Benvolguts companys,

Ara fa vuit anys, i en ser aprovada per l'assemblea la candidatura a la junta de teatre encapçalada per la meva persona, vaig assumir el compromís de mantenir en marxa la dinàmica del grup de teatre.

Aquest ha estat l'objectiu, que la Junta s'ha plantejat, al llarg d'aquets anys i després de tres reeleccions, i per una decisió personal, i al ser Junta presidencialista, la Junta per mi presidida, no torna a presentar candidatura.

No serè jo qui jutgi la tasca feta al llarg d'aquets anys, malgrat que amb els nostres encerts i errades, hem intentat complir l'encàrrec de l'Assemblea, posant el millor de nosaltres en benefici del Grup de Teatre.

Durant 8 anys, he tingut una dedicació al Grup molt intensa, constant, com aquell que diu; cada dia hi ha quelcom a fer i moltes coses en que pensar i això, amb el temps, produeix un desgast, i perquè no dir-ho... cansament, i es per això que quant un veu que les forces comencen a minvar i la il·lusió ja no és la mateixa, un ha de ser honest i donar pas a noves energies i idees i potser formes de fer les coses.

Però no seria just si en aquest informe no tingués un apartat dedicat als agraïments, que no son pocs.

Vull en primer lloc, donar les gràcies als meus companys de junta, Artur Huguet, Miguel Izquierdo, Anna Ramon Eli Lopez, Sergi Saboya i Lluís Clavé i als que en algun moment d'aquests 8 anys han estat al meu costat, José Miguel de la Higuera, Montse Bonell, Eva Daniel i Dani Mejías; tots ells han estat els braços d'aquesta Junta; jo tan sols he fet que coordinar-los, o al menys intentar-ho.... Moltes gràcies, companys.

Gràcies al Consell Directiu de la Entitat, pel seu recolzament en tot moment, sense el qual la meva modesta tasca hagués estat complicada; i especialment al president Carlos Pablos, per tots els consells que m'ha donat, avalat amb la seva experiència.

Gràcies a tots els companys del grup per les mostres d'apreci i carinyo que m'heu donat sempre, sense les quals és difícil tirar endavant, quant hi han hagut alguns moments difícils, que encara que no han estat gaires, sí que n'hi han hagut.

A la Assemblea, per la seva confiança a cada una de les reeleccions, a les que m'he presentat.... Gràcies sinceres a tots. I permeteu-me la llicència d'un agraïment especial que encara que és molt personal, vull fer públic, perquè crec que és just... Gràcies a la meva família i en especial a la meva esposa, que al llarg de 8 anys, no li he sentit ni un sol retret, a les hores dedicades al Centre....

I per acabar, desitjar a la nova Junta, encapçalada per Vicenç Navarro, tota la sort del món.

Una abraçada a tots.

Joan Guinart

Grup de teatre

continuació...

Benvinguts. Aixequem el teló!

Fa uns dies, potser els no vinculats directament amb el teatre també ho coneixeu, es va produir el canvi de Junta i de Presidència del Grup de Teatre. Els que ara ens hem posat davant, tenim la feina d'aprofitar tot el bo que s'ha fet durant els darrers 131 anys pel Grup de Teatre i especialment dels vuit últims, on en Joan Guinart i el seu equip han fet millores que queden a la memòria recent. Cal dir que la voluntat de la nova Junta, que en la part més logística es manté de l'anterior, tenim marcades noves fites que esperem millorin encara més el Grup i el Centre. Com va dir en Joan, acomiadant-se, "el Centre som tots". Personalment em poso davant d'aquest nou projecte amb il·lusió – parafrasejant a qui sabeu- i amb el desig de seguir creixent en qualitat, amiat i grup, tant intern, com global.

I bé, ara res més que convidar-vos a tots, que no us perdeu, durant el que queda de trimestre, frases tan intrigants com "No se n'adona que aquest astut criminal ens està guanyant sempre per la mà?" de 10 Negrets; frases tan nobles: "Jo vull que tothom sigui sincer fins a la mort i no digui cap mot que no surti del cor" del Misanthrop; tot un gran matí per descobrir el Cinema amb la colla que són la llavor del Centre i amb tanta corrupció fiscal, el somriure:

"Vindran els de la màfia russa, em tallaran a trossets i em convertiran en "ensaladilla russa", a Diner Negre.

Al Grup de Teatre, viurem tot això als mesos propers abans de l'estiu, Ep! i per petits, també els matinals. Gràcies per haver llegit fins aquí i fins la propera. Guanyem salut, vine al teatre. That's all folks.

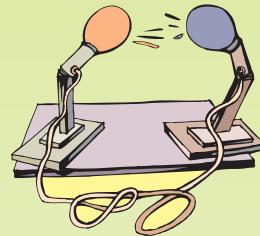
Vicenç Navarro

L'entrevista

Per David Gallach

Elisa Fernández: “Al Centre som com una gran família”

Entrevistem a l'ex vocal de Cultura de l'Entitat i a una de les sòcies que ha format part dels inicis del taller de teatre que funciona a l'actualitat al Centre.

De quina manera vas arribar al Centre?

Jo anava a un esplai a l'Hospitalet però em quedava molt lluny de casa. Aleshores els meus pares coneixien aquesta entitat i em van apuntar al grup d'esplai. Vaig formar part del grup de nois fins als 18, després vaig fer el curs de monitora i vaig ser la responsable d'aquesta secció durant molts anys.

Quins altres records tens d'aquella època?

Recordo que en aquella època també vaig formar part de la secció de teatre, de la mà del pare del Xavi Coll que em va demanar si podia fer d'apuntadora a l'obra *El Concierto de San Ovidio*. Més tard vaig ser monitora del taller de teatre, on hi havia un grup de nens amb els que vam fer moltes obres i amb els que vam disfrutar molt. A mi, sempre m'ha agradat més estar a la part interior del teatre que no pas fent papers a dalt del escenari, per exemple.

Com era aquell esplai del que vas formar part als teus inicis?

Doncs es tractava d'un esplai molt diferent, amb uns monitors molt joves. Anàvem gairebé cada cap de setmana d'excursió, i érem un centenar de nois dins d'aquesta secció. Abans hi havia molta més vida de “canalla” que actualment.

I com recordes el grup de teatre d'aleshores?

Per començar, suposo que la direcció era molt diferent a l'actual i no hi havia tant pressupost per fer els decorats. Era molt més patidor que el que veiem ara, ja que abans era molt típic que els actors anessin a cau d'orella a buscar l'apuntador. També cal recordar que es feien les obres molt més seguides i eren més complicades pel que fa al text. Recordo també que els assajos duraven molt més i que els directors eren molt “canyeros”, tot i que ara també ho son.

A més, va ser una de les primeres directores de l'actual taller de teatre...

Exacte. Va ser una innovació d'un grup de persones que ens vam llançar a la piscina i tots pensàvem allò de “a veure què passa”. Es va conscienciar molt els pares de què els nens venien a passar-s'ho bé, però també hi havia una dinàmica de disciplina i d'aprendre's un paper. Fèiem obres molt petites i intentàvem ensenyar a través de jocs, pintant els decorats, fent els vestuaris... Era molt diferent de l'actual. Vam dedicar-hi moltes hores però penso que la feina ha valgut la pena, ja que la majoria d'aquests nens ara són grans actors.

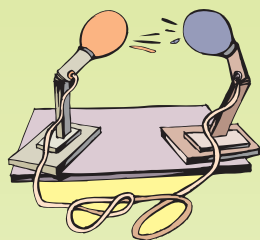
I alguna vegada vas fer algun paper?

Sí, vaig fer algun paper però sempre molt petits, ja que parlo molt ràpid i em poso molt nerviosa. Tot i que recordo que la primera vegada que vaig sortir a l'escenari va ser amb 17 o 18 anys i vaig substituir un moment l'Eduard Saboya que feia de Asmodeo a *Los Pastorcillos de Belén*. Vaig sortir i vaig cantar un fragment del paper que interpretava.

Què és el primer que se't va passar pel cap quan et van oferir la vocalia de Cultura?

El primer que vaig pensar és que en Carlos Pablos, el president, estava com un llum. Després vaig pensar en què tindria molta feina, ja que si la vols portar com Déu mana, has de fer tot el que pertany a aquesta àrea dins d'El Centre però també has d'anar a reunions amb l'ajuntament, relacionar-te amb altres entitats del barri... Ara bé, també vaig pensar que el Carlos confiava en mi al demanar-me que portés aquesta tasca.

Continua a la pàgina següent...

L'entrevista

continuació...

Què és el més fàcil i el més difícil del fet d'estar dins d'una junta directiva?

El més fàcil, és que et trobes a dins d'un grup de gent amb el que t'hi trobes a gust, per tant, és molt fàcil parlar amb ells i conviure amb ells. I el més difícil potser és que, degut a aquesta complicitat, a vegades es donen les coses per dites o sabudes i es poden crear alguns mals entesos. També és molt fàcil que la teva tasca t'absorbeixi d'alguna manera, per això penso que és important que a les directives hi hagi gent que tingui temps per dedicar hores a aquesta tasca.

A més, a la teva família, el món de les entitats forma part del vostre ADN...

Exacte. Jo vaig conèixer al meu marit, l'Agustí, perquè va venir a uns Jocs Florals al Centre, ja que era un dia on s'agrupaven diverses entitats. Anys més tard, ell va ser president dels Lluïsos de Gràcia, i un dels nostres fills és soci del Cercle Catòlic. Com diem a casa, nosaltres tenim el G-3. Hem crescut amb l'associacionisme i segurament, sense cap d'aquestes entitats, nosaltres no seríem avui els que som. A més, jo sempre dic que els teus amics els fas en els llocs de lleure, i puc dir que els meus amics els tinc gràcies al Centre. Recordo que abans sempre teníem el nostre lloc de trobada a la porta del Centre.

Parla'm ara del Concurs Literari. Què és el més difícil d'organitzar un concurs d'aquestes característiques?

No és difícil de gestionar, però és força complicat. Estàs vinculat i t'has de coordinar a amb la Fundació Festa Major, encara que la feina l'hagis de fer tu després. A més, has de buscar gent per fer de jurat dels textos, encarregar-te de contactar amb els finalistes, etc. Recordo per exemple que un dels primers anys que ho vaig gestionar, ens vam trobar amb uns 180 textos per llegir, i un any que teníem un finalista de Palma de Mallorca al que vaig haver d'avisar que no havia estat premiat, per evitar que fes el viatge fins a Barcelona.

I com veus actualment l'Esplai i el Grup de teatre?

Si no m'equivoco penso que l'Esplai torna a remuntar pel que fa a nens, tot i que és una feina molt difícil. Els pares han de pensar que l'Esplai no és un espai on puguis deixar el teu fill per anar a comprar. Allà s'hi fan unes activitats continuades i es fan pensant en els més petits. Penso que s'hauria de potenciar molt més el fet de tenir nens petits al Centre. Pel que fa al Taller de teatre, potser s'hauria d'intentar fer un nou grup de teatre per encabir encara més nens, encara que a vegades em sorprèn que els més joves no vulguin participar a espectacles, com per exemple, Els Pastorets. Tenim un planter jove molt potent que hauria d'estar conscienciat de la importància del que es fa al teatre, fora del taller. Encara que penso que tenim un grup de teatre amb un nivell bastant adequat, tot i que trobo faltar alguna que altra comèdia.

Com veus El Centre del futur?

Aquesta sí que és una pregunta difícil! Penso que mentre hi hagi gent amb ganes de tirar endavant, amb un Consell Directiu amb força i ganes, El Centre tirarà endavant. La gent jove té un paper molt important en aquest sentit, ja que han de ser els futurs presidents de les seccions i de l'Entitat del demà. El que tinc clar, és que m'agradaria que no perdés l'esperit d'ara i de sempre, ja que al Centre som una gran família, on sempre pots trobar recolzament.

Sortides culturals

Per Lluís Martín i Núria Bosch

SORTIDA :MUSEU PAU CASALS i SALOMÓ ***30 GENER 2016***

El calendari ens indica que ja estem a l'hivern, però ni plou ni fa fred, però si és època de calçotades. Per tant, en aquesta sortida anirem a menjar "calçots", no obstant abans anirem a fer la "Sortida Cultural". El guia que ens va atendre es deia Albert. Inicialment aquesta casa era d'estiueig. A primers del S. XX, Pau Casals va comprar uns terrenys al barri marítim de Sant Salvador. Va ser idea de la seva mare que es fes una a Catalunya, doncs en aquell temps, ja passava grans temporades fora de casa pels estudis i actuacions. Si no hagués hagut d'anar a l'exili hauria estat la seva casa.

El seu pare, Carles, era un músic pobre, com deia la seva mare Pilar, filla de Puerto Rico. Pau Casals va néixer al Vendrell, el 1876. En una de les estances del museu, es troba el piano original del pare, amb el qual també Pau va iniciar-se, mostrant des de la seva infantesa una gran sensibilitat per la música. Va descobrir una tècnica didàctica que ja no la deixarà mai més; un bon professor no va impedir-li. Això va fer que fos el que va ser. Aquest canvis innovadors en l'execució del violoncel, va introduir-hi noves possibilitats tècniques i expressives.

En una de les seves actuacions, el comte de Mosphy, secretari de la reina Cristina, va poder observar les grans possibilitats que tenia com a músic, i va recomanar-lo a la reina, dotant-lo d'una quantitat de diners per poder estudiar.

SALA AUDITORI - MUSEU PAU CASALS

Com la construcció feta fins llavors quedava petita, va ampliar la casa amb una sala auditori. Per decorar-la, va comprar pintures i mobiliari al comte Güell. Havia adquirit un gran nivell artístic de pintures i tota classe d'art. Asseguts en unes bones butaques, varen poder escoltar les suites de Johan Sebastian Bach.

Va crear l'Associació obrera de Concert. Era un projecte seu que reclamava que la gent obrera també tenia dret a escoltar bona música.

En esclatar la guerra del 1936, va proposar-se ajudar fent concerts benèfics per les víctimes de la guerra. S'exilià a Prada de Conflent (França). Allà fa amistat amb Joan Alavedra, i llegint el seu poema, "El pessebre", decideix posar-li música. L'any 1960, aquesta obra s'estrenà a la ciutat d'Acapulco. En unes declaracions fetes per Pau Casals va dir: "El meu oratori, El pessebre, és dedicat a la causa de la pau en el món"

A partir del 1946, decideix no tocar més el violoncel en públic com rebel·lia de tot el que passa amb la guerra. Pau Casals va ser el Símbol mundial de la pau. Just abans de la sortida del museu, en una petita sala vàrem poder admirar les imatges i les paraules que va pronunciar, l'any 1971, a l'ONU, en l'entrega de la Medalla de la Pau i d'inauguració del Himne de les Nacions Unides, compostat per el mateix Pau Casals, per encàrrec. Pau Casals va saltar-se el protocol i tal com vàrem veure en el vídeo, agafa el micro al periodista i comença a dir unes paraules:

"Sóc català. Catalunya és una província d'Espanya.

Però què ha estat Catalunya? Ha estat la Nació més gran del món

Catalunya va tenir el primer Parlament, més antic que el d'Anglaterra.

Les autoritats catalanes es trobaven en aquell temps (S. XI) a un poble, Toluges, avui França, per parlar de la pau, contra les guerres i la inhumanitat de les guerres.

Estic molt content i emocionat de estar aquí.

Museu Pau Casals, a Sant Salvador

Continua a la pàgina següent...

Sortides culturals

continuació...

SALOMÓ - MAS BORONAT

Mas Boronat

llum, aigua corrent, telèfon, televisió, etc. La masia es va aixecar de nou amb un projecte d'un complex turístic anomenant-lo "segona línia de mar".

A continuació, va construir una piscina i uns apartaments i els llogà a famílies belgues. Es va ampliar fent el magatzem i la barbacoa i amb els anys va construir un hotel que albergava els "cavallers de Malta" que celebraven les seves reunions anuals a nivell mundial.

Va construir-se també una capella de la Madonna de Flandes, on en l'actualitat s'hi fan celebracions matrimonials de ritu civil, ja que la capella no està consagrada.

És aquí on tota la colla vàrem fer la calçotada, en unes coves i passadissos subterranis que ja havien descobert anterior propietaris, i que també tenen pensat per fer de cava.

Molt contents pel dia passat junts, i en espera de la propera sortida, vam acomiadar-nos amicalment.

Va fer-nos la visita la guia Naiara, molt agradable, i amb molt bones explicacions.

L'origen del Mas Boronat comença l'any 1774, com una casa de pastors i pagesos a la part alta d'un pujol. Va arribar a tenir 300 hectàrees, considerant-se una finca autosuficient. Avui en dia només s'abasteix de l'aigua de pous.

Després de passar per diferents propietaris, en 1974 un restaurador va atreure a un inversor belga cap a la masia. I llavors va venir el "ressorgiment d'un imperi"

Oswal Eugene Voorbraeck, va instal·lar-se a la finca. Bèlgica, en aquella època, estava més evolucionada que Espanya en serveis, tecnologia, etc. i van adaptar la masia a les necessitats bàsiques de la societat:

FORN DE PA

Pâtisserie

Miquel i Montse

Santa Clara

Repòstria i degustació
Artesans des de 1951

Travessera de Gràcia, 210
Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
08012 Barcelona

Pa artesanal
Dietètic
Règim
Ciabatta
Fibres
Pans especials

Pâtisserie
Repòstria
Pizzes variades
Canapés
Pastes de te
Figures de pa

Reculls

Per Francesc Cid

Romànic a l'Alt Empordà

Fer una escapada a l'Alt Empordà per conèixer l'art romànic a Catalunya, té com a eix central, entre altres, dues joies del romànic català: el monestir de Sant Pere de Rodes i la canònica de Santa Maria de Vilabertran. Avui només ens centrarem amb el monestir de Sant Pere. En el proper Or i Flama ho farem de la canònica de Vilabertran.

Al capdamunt de la serra de Verdera s'aixeca un dels conjunts monumentals més interessants per conèixer el món medieval. En aquest espai es reuneixen tres elements que representen els puntals de la societat feudal: els que resaven, al monestir de Sant Pere de Rodes; els que produïen, al poblat de Santa Creu, i els que lluitaven, al castell de Sant Salvador de Verdera.

Castell de Sant Salvador de Verdera

Monestir de Sant Pere de Rodes

una perspectiva impactant: la visió en contrapicat del seu interior. També els trobareu als dos claustres de l'abadia. El primer (adossat a l'església) és el més antic: busqueu-hi el lleó pintat de negre i vermell en una de les pilastres. El superior, del segle XII o XIII, ha estat molt refet però el resultat és impecable. Rere el claustre, a les dependències del monestir, hi ha una de les terrasses amb millor vista de la Mediterrània.

Sens dubte, l'espai més important és el monestir de Sant Pere, que va esdevenir el monestir més important del comtat d'Empúries tant pel paper rellevant dels seus abats com per ser un important centre de pelegrinatge gràcies a les relíquies que custodiava. Aquesta imponent abadia benedictina situada al vessant oriental de la serra de Rodes, situat a la muntanya de Verdera, a uns 520 metres sobre el nivell del mar, va créixer al segle X sota l'impuls de l'abat Hildesind. Cent anys més tard, s'hi va construir el que és el seu element més destacable, l'església del monestir que, per la seva originalitat i antiguitat, és una peça excepcional dins el romànic català. Construïda entre els segles X i XI, per acollir els pelegrins, permet copsar l'esplendor que va viure el monestir. La construcció destaca per la gran alçada que li proporciona un original sistema de pilars i dobles columnes, i per la riquesa ornamental present en els capitells i en la quasi desapareguda portalada, obra del mestre de Cabestany, amb les tres naus –una d'elles d'altura extraordinària–, que es va aixecar per allotjar els pelegrins.

Cent anys després, i per protegir-se dels atacs pirates, el monestir es va fortificar. En els millors moments, hi vivien fins a trenta monjos (armats) que controlaven la pirateria marítima i rebien els impostos dels vaixells que circulaven per aquesta part de la Mediterrània.

Al monestir, actiu fins al segle XVIII, s'hi allotja una de les colònies de ratpenats més nombroses del país. Hi fan niu al campanar llombard (com manava el cànon estètic dels segles XI i XII), que té una bona alçària i

Continua a la pàgina següent...

Reculls

continuació...

La seguretat del conjunt depenia del castell de Sant Salvador de Verdera, que simbolitza els aspectes guerrers de la societat feudal. El castell havia estat donat al monestir pels comtes d'Empúries, però el seu valor estratègic, dominant el cap de Creus, va fer que els comtes intentessin recuperar-lo, cosa que va provocar continus enfrontaments amb els abats. De darrere el monestir, surt un camí senyalitzat que porta al castell, el punt més alt d'aquesta zona de la serra de l'Albera (670 m sobre el nivell de la mar), que en aquest tram es coneix com 'serra de Verdera'. És una mitja hora de pujada (forta) i mitja de tornada. A més d'oferir una visió insòlita del monestir (una visió zenital de tot el conjunt), us porta a un mirador excepcional. Si fa un dia net (millor si ha bufat la tramuntana), podreu albirar fins i tot, Mallorca. Des d'aquest niu d'àligues, veureu la plana de l'Alt Empordà, el golf de Roses, el massís del Montgrí i les illes Medes. El castell, avui enrunat, va servir com a talaia contra la pirateria, de santuari i de mirador residència dels comtes d'Empúries.

Des de la seva fundació, va gaudir de la protecció dels comtes d'Empúries, que el van dotar de terres i privilegis, i això va fer que es convertís també en un important senyor feudal. Entre els seus dominis hi havia el poblat (ara despoblat) de Santa Creu de Rodes, que es troba a un quilòmetre del monestir, al municipi del Port de la Selva. Dedicat fonamentalment al comerç i a la producció artesana, aquest poble atenia les necessitats de l'abadia. Gràcies als pelegrinatges, entre els segles XII i XIV va gaudir d'una gran prosperitat (va arribar a tenir uns 250 habitants), però les guerres, els saquejos, les males collites i les epidèmies en van forçar l'abandonament. Ara només en queden les restes d'alguns habitatges, dues torres i l'església, l'únic edifici del nucli que es manté dret.

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA

www.lasallegracia.cat

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat

932.922.118

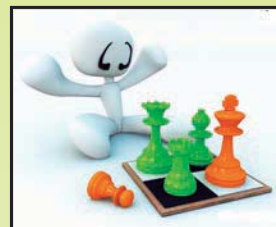
ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

ENS HAS DE CONÈIXER

Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán

Benvolguts amics:

La web Faros, que edita l'Hospital Sant Joan de Déu, va publicar el 16/03/2015 unes interessants consideracions envers els escacs, les podeu llegir senceres clicant a <http://faros.hsjdbcn.org/ca/articulo/escacs-magnific-entrenament-mental-pels-teus-fills>; perquè la disciplina fèria dels directors de l'Or i Flama en relació a la longitud dels articles m'impedeix fer-ho aquí. Tot i això, no em puc estar de fer-ne un resum, perquè com el metge que insisteix al malalt que es prengui el xarop per millorar, jo insisteixo en animar-vos que proveu els escacs, doncs us ajudaran a millorar... Deixem que us ho diguin el experts de Sant Joan de Déu:

“Els escacs, tenen una imatge molt positiva lligada a la intel·ligència. És un magnífic entrenament mental, potència en els nens multitud d'habilitats relacionades amb les matemàtiques, la lectura, la capacitat de concentració o la creativitat. Considerat com a joc, esport o una de les més interessants creacions de l'enginy humà, aquesta mil·lenària activitat concita un inusual consens en la seva consideració com una eina pedagògica

d'utilitat. Un estudi de la Universitat de Trier (Alemanya) va demostrar que els alumnes que substituïen una hora setmanal de matemàtiques per escacs van obtenir posteriorment millors notes en matemàtiques. Els escacs ajuden a desenvolupar la lògica matemàtica, l'anàlisi i el càlcul mental dels alumnes. Segons un estudi de la Universitat de La Laguna (Tenerife), els escacs desenvolupen també la intel·ligència emocional en fomentar les capacitats de relació i de decisió. Els nens que juguen a escacs, llegeixen millor. Estudiants de Nova York que van participar en un programa d'escacs, van desenvolupar la seva capacitat de lectura molt més que els que no ho van practicar. Això es deu, en part, al fet que aquest esport potencia molt la capacitat de concentració, però també al fet que automatitza en el cervell habilitats relacionades amb l'associació de signes que s'usen també en la lectura” Però els escacs no només són útils pels petits; llegiu que diuen des de “Faro” respecte a escacs i gent gran: “Els escacs no són només útil per als més petits. S'ha proposat també per a molts altres usos socials, com ara prevenir l'Alzheimer. Un bon nombre d'especialistes i estudis científics suggereixen que la seva pràctica freqüent, contribueix a mitigar l'envelliment cerebral i podria retardar durant anys aquesta malaltia.” És un excel·lent gimnàs mental.

Ara que ja sabeu quin es el remei, us volem presentar les persones que trobareu a la nostra escola d'escacs encarregades d'administrar-lo:

Filemón Cruz, té 51 anys, és Mestre Internacional, la segona categoria mundial d'escacs. Va ser jugador de l'equip nacional de Perú en quatre olimpíades, i entrenador de la selecció juvenil de Perú als Mundials 2002 y 2004, i monitor d'escacs als col·legis Salesians i Maria Auxiliadora de Lima. Però la millor prova de la seva capacitat didàctica, rau en que dos dels seus tres fills ja l'han superat en el ranking internacional d'escacs; Christian és Gran Mestre, la màxima categoria mundial, i Jonathan, de 25 anys, es Mestre Internacional i també us el trobareu aquí. El rol dels monitors, es completa amb Roberto Castellanos, de 45 anys; és enginyer industrial, coordina els aspectes de logística i administració, i també fa les classes dels nivells inicials.

Si els voleu conèixer personalment, només cal pujar al tercer pis, els dijous a la tarda. Salutacions cordials

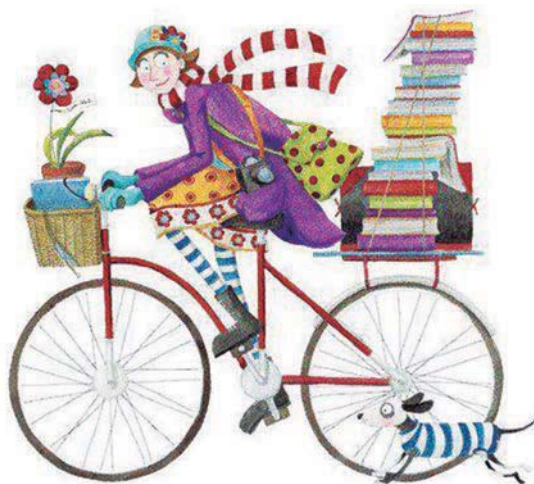
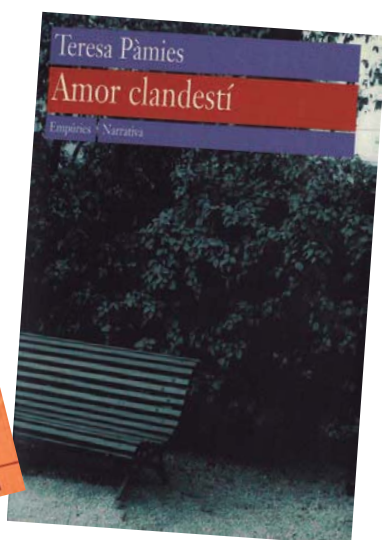
Llibrefòrum

Per Muntsa Farré

El mes de novembre... ens vam enfadar amb un clàssic! Serem molt irreverents, però amb la lectura d'*Un adéu a les armes* ens vam preguntar sincerament per què estava col·locada al costat de les grans obres de la literatura universal. El relat està basat en l'experiència biogràfica de l'autor: el protagonista ens explica el seu pas per Europa com a soldat voluntari durant la Primera Guerra Mundial. A la primera part es descriu un flirteig amb una infermera britànica, també voluntària. Tots dos reconeixen que no s'estimen però que accepten fer veure que tenen una gran història d'amor, per assajar de viure el que tothom voldria tenir abans de morir. A la segona part, el relat té lloc en escenari de guerra: és força impactant el relat del seu trasllat cap a l'hospital, en una precària llitera i voltat de companys que escolta morir, o la descripció de la retirada: l'embús de la llarga caravana de gent a peu i en vehicles que ofereix un blanc fàcil a l'enemic aeri. Llavors... què és el que ens va provocar rebuig en la lectura? Segurament el fet que el protagonista, un home benestant nord-americà, es refugia en la seva deserció en un hotel de gran luxe del nord d'Itàlia. La vida allà és còmoda perquè té diners de sobres i perquè ha pogut apartar-se del malson de la guerra juntament amb la infermera. L'adéu a les armes, doncs, és possible, perquè el personatge, com ho deuria ser el mateix Hemingway, no té cap lligam amb la terra, ni amb les persones, ni amb les idees que combaten en el conflicte. Això, i el nul treball de l'escriptor sobre el personatge femení, un personatge totalment pla, que no expressa cap sentiment excepte el de la total submissió al protagonista masculí (les seves intervencions són sempre "sí, amor", "el que tu diguis, amor meu", "vull ser bona minyona, amor") van enutjar al nostre públic lector. Lògic, si tenim amb compte que hem llegit força obres que parlen de la guerra amb un major humanisme, psicologia i profunditat. D'aquí la sorpresa que el totemitzat Hemingway ens dugués cap a una tan extensa decepció.

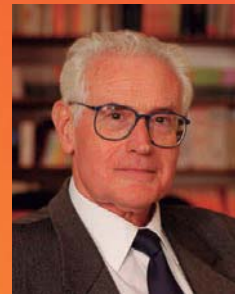
El mes de desembre hem gaudit de la redacció propera de la Teresa Pàmies que ha viscut tant que ha necessitat servir-se de la literatura per deslliurar-se d'un excés d'emoció continguda. Si més no, aquesta és la sensació que hem tingut amb la seva novel·la. *Amor clandestí* té un inici revelador: una cita d'amor clandestina, una trobada pactada des de feia temps, en un parc públic de Barcelona, amb unes consignes de seguretat. El nerviosisme d'ella ens ofega i ofega la trobada. Allò que més ens impacta però, és l'edat: ell en té cinquanta-set i ella cinquanta-dos. Al final del relat, sabem que aquesta ha estat la dinàmica de tota la seva història com a parella. Mentre anem llegint, admirem el gran amor que havia d'unir aquests dos éssers que lluitaven per estar junts, estant sempre separats, i alhora ens permetem dubtar de la legitimitat de les seves vides. Ell sempre en cercles de clandestinitat comunista, fent conferències i manifestos, sembla tancat en una lluita que esdevé estèril per massa llarga. A nivell íntim, l'autora confessa que la passió decreix per manca de trobades i que el fet de no envellir junts fa trontollar l'acceptació de la decrepitud mútua. Sembla ser, doncs, que al final tot se segueix sostenint per un fort sentit del compromís, amb les idees i amb la parella, que ambdós tenen ben arrelat dins seu. Són testimonis d'una generació que l'oposició al franquisme va modelar, però que en temps de democràcia resta dissolta en un feridor anonimat.

Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch

NIVELLS DE RELACIÓ ENTRE LES CONFESSIONS/RELIGIONS

L'odi no frena mai l'odi en aquest món. Només l'amor pot frenar-lo (BUDA)

Hi ha molts graus o nivells de relació entre les confessions o religions. El que exposaré es pot aplicar, amb alguns matisos, arreu on hi hagi agrupació de persones: la societat, la política, la cultura, la família, etc.:
1.- Trobament de persones.

Les relacions interpersonals són l'inici o punt de partida de tota relació fruitosa i han de continuar existint si es vol un diàleg sòlid i durador. Es tracta de reconèixer l'altre creient com a tu, com a persona. Es tracta de mostrar una obertura a qui és el teu igual, una sinceritat sense doble fons. Cal honestedat, confiança en el valor tant de la pròpia paraula com de la de l'altra, respecte recíproc (que tracta l'altre amb consideració), un respecte que mostri que és important per a mi. Cal un grau creixent d'amistat, d'afecte, d'amor de germans. El diàleg s'ha d'entendre també com a pràctica de l'amor, com a amor pràctic. Si hom no reconeix el que és l'altre, si un no vol fer lloc amb la seva estima les altres persones, no hi pot haver diàleg. Al capdavall, que hi hagi estimació vol dir que un aprecia l'altre, que li obre el cor i vol conviure amb aquesta persona, que vol estar junt amb ella. Si en el diàleg no hi ha aquest rerefons d'estimació, no hi ha cap possibilitat que es pugui reconèixer l'altre i acceptar-ne coses.

Sant Agustí afirma: «Qui no coneix no estima.» És veritat: conèixer sembla previ a estimar. Però, alhora, ben contrari, sant Agustí també diu: «Qui no estima no coneix de veritat.» És igualment veritat, i això crec que les persones que estimen ho saben: els pares ho saben dels seus fills, els fills ho saben dels pares. No acabes de conèixer ben bé una persona, de saber qui és, què pensa, què vol, què en puc aprendre, com puc dialogar-hi..., si no l'estimes. L'estimació és un element importantíssim del coneixement de les persones.

Si el diàleg es fa sense estimació, sense aquesta obertura, sense aquesta convivència, sense afany de conèixer i de saber estar amb l'altre, no hi ha manera que el diàleg sigui fructífer. Seran dos monòlegs, una discussió o una disputa amb l'altre... o serà simplement un jo parlo i l'altre que digui el que vulgui. Raimon Panikkar ho expressa amb claredat quan diu:

Si jo t'estimo, vol dir que els teus problemes són una mica els meus problemes. Si em limito a dir: is your problem!, caic en l'actitud més egoista, solipsista i anticristiana que es pugui imaginar, i no m'adono que els teus problemes són part també dels meus problemes. I si són part dels meus problemes, aleshores en sóc igualment responsable. Si no, no he entès res del que és... ser humà. Sóc tan sols una mònada solipsista. O sigui que un diàleg interreligiós, si vol ser fecund, ha de començar amb un diàleg intrareligiós: que jo et trobi dins meu, a tu que resulta que creus en coses que per a mi són potser incomprensibles o bagatel·les o bé absolutament falses [...].

Si em proposo entrar en diàleg amb altres cultures i religions he d'obrir-me, primer de tot, a mi mateix, i en mi mateix a l'altre, perquè si no trobo l'altre dins meu no es podrà donar mai un diàleg sincer... El veritable diàleg es fa de cor a cor. O si ho volen: el diàleg inter, si no s'esforça per a ser fonamentalment un diàleg intra, no és pròpiament religiós.

El menyspreu, l'allunyament o el distanciament impedeixen tota mena de relació fruitosa. Cal convertir l'estrany en hoste.

Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep Mª Contel

Els herois de Gràcia

Durant el segle XIX, els aixecaments militars i les revoltes populars van estar a l'ordre del dia. Barcelona, com els altres pobles del pla, no van estar exemptes de bullangues i barricades constants, promogudes per les classes populars, davant de la seva situació de misèria i poca esperança de vida, per les males condicions nutritives, sanitàries, d'habitatge, entre altres coses.

Una d'aquestes revoltes, es produí el juliol de 1856, després del cop d'estat del general O'Donnell contra Espartero i que va suposar la destitució d'aquest darrer de les seves funcions.

A Barcelona, aquesta destitució va desembocar, el 18 de juliol, en una revolta popular en la qual milicians i obrers s'apoderaren de la ciutat durant quatre dies, aixecant nombroses barricades en els barris populars del Raval i de Sant Pere. També a Gràcia i Sants, on el republicanisme i el sindicalisme estava molt estès. La revolta es va produir, però, amb un rerefons diferent.

En un d'aquests avalots a Gràcia, el coronel Ravell, amb sis dels seus oficials, quedaren atrapats dins de la Casa de la Marquesa, ubicada en el passeig de Gràcia - a tocar el carrer de Sèneca - per una multitud que va acabar calant foc a la casa amb els militars a dins.

Uns dies després, el dia 22 de juliol, el general Zapatero, amb noves tropes arribades des de Mallorca, i recolzat per un ampli dispositiu artiller, va ordenar un atac general contra els revoltats, sense les mínimes garanties pels sublevats, amb el resultat final de seixanta-tres militars i quatre-cents civils morts.

Davant l'ofensiva de l'exèrcit, un grup de graciencs va fugir de la Vila, sent perseguits i capturats finalment a Sallent. Traslladats a Barcelona, el 28 de juliol varen ser conduïts en òmnibus fins a Gràcia, prop del lloc on el coronel i els seus homes varen perdre la vida, i on foren afusellats sense judici previ.

Fruit de la casualitat, el fuster que va construir la petita capella on els condemnats van rebre la darrera atenció espiritual abans de morir, la va bastir sense saber que un d'aquests era el seu fill.

Dies després, les autoritats van detenir també a un geperut molt apreciat a la vila, que va ser executat el 4 d'agost. Un any més tard va ser detingut l'autèntic geperut que havia pres part en els fets i que només fou condemnat a deu anys de presó.

A Gràcia aquestes execucions arbitràries causaren molta indignació entre els seus veïns, que hagueren d'esperar fins poc després la Revolució de setembre de 1868, encapçalada pel General Prim, per col·locar al cementiri de Poblenou, una placa de marbre sufragada pels mateixos veïns en record d'aquestes persones.

Execucions al Passeig de Gràcia

Inauguració de la placa commemorativa

Placa commemorativa

La presumpció d'innocència

Per Glòria Soto

En els últims temps, els ciutadans ja estem acostumats a escoltar, dia i nit, que persones vinculades a grups polítics, empresarials, sindicals, etc, estan sent investigades per motius relacionats amb la corrupció. Ah, “La Corrupció”!, Aquest tema sembla ser una de les grans preocupacions dels espanyols i escoltem en diferents fòrums que s’ha de regenerar la vida pública. La veritat, és que les persones que resulten encartades en relació a fets que podrien ser constitutius de delictes, i en conseqüència castigats amb una pena, moltes vegades resulten condemnades abans de que surti la sentència per el fenomen, que s’ha vingut a anomenar “*pena del telediario*”. Aquest fet està distorsionant la realitat i a vegades entorpeix el funcionament de la Justícia. A priori, tothom és innocent, fins que no es demostrï el contrari.

El panorama no és tan dolent com pinten algunes veus. Temps enrere, hauria estat molt difícil dirigir l’acció penal contra determinades persones, que per motius diferents, ostenten posicions de poder; i tampoc assabentar-nos del que es fa en les seves cuines. Això no es conformisme, anem avançant pel camí correcte - dos passos endavant, un enrere -, però avancem. Això sí, la Justícia hauria d’aplicar-se de forma més ràpida, per aconseguir el efecte de ser Justícia

Dit això, mai hem d’oblidar que tothom té dret a la presumpció d’innocència. Aquest principi és pilar de L’Estat de Dret i per la seva importància, figura recollit a l’article 24,2 de la Constitució. La presumpció d’innocència empara a totes les persones per el sol fet de ser ho, hi pressuposa que ningú es culpable fins que no ho declari una Sentència dictada per un Jutge o un Tribunal competent, en el degut procediment establert al efecte.

Els seus antecedents es remunten al dret romà i als primers moviments cristians. Amb posterioritat, a l’Edat Mitjana, el principi queda revocat per el contrari, el inquisitorial. És el temps de l’Inquisició i del obscurantisme, i els acusats han de demostrar la seva innocència. Haurem d’esperar a la Edat Moderna, on es va constituir en un referent de la reforma liberal contra el sistema absolutista i repressiu de l’època, quedant plasmat definitivament al text de la Declaració dels Drets del Home i del Ciutadà, de 1789, aprovat pels vencedors de la Revolució Francesa.

A partir d’aquesta data, va ser incorporat a les Constitucions i Protocols Internacionals. Per citar alguns, està recollit a l’article 11 de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada a París el 10 de desembre de 1948, per l’Assemblea General de les Nacions Unides: “*Tots els acusats d’un delictes tenen el dret que hom presumeixi la seva innocència fins que no es provi la seva culpabilitat, segons la llei en un judici públic, en què hom li hagi assegurat totes les garanties necessàries per a la seva defensa*”; també en El Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, signat el 1966: “*Tota persona acusada d’un delictes té dret a la presumpció d’innocència, fins que no sigui provada la seva culpabilitat d’acord amb la llei*”; en el mateix sentit, El Conveni Europeu dels Drets Humans i les Constitucions que protegeixen els drets humans.

I així arriben a la data actual. La presumpció d’innocència va suposar una conquesta massa important perquè oblidem el seu significat. Menysprear aquest dret fonamental, no afavoreix ningú; només ens porta cap a temps passats, i la societat i el món han d’anar endavant.

> **acceso**

content in context

Coral Baluern

Per Montse Montagut

El diumenge 22 de novembre, per celebrar la Patrona de la Música, Santa Cecília, la Coral Baluern va fer una cantada per diferents places de la Vila de Gràcia a partir de les 12.00 del migdia, començant a l'entrada del Centre. És la primera vegada que ho fèiem al matí i va ser molt enriquidora perquè vam trobar molta gent per tot arreu. És una activitat que ens agrada perquè de forma espontània entrem en contacte amb gent diversa i resulta molt gratificant.

Les activitats que hem anat desenvolupant al llarg de l'últim trimestre del 2015, com ja és habitual, van ser : La participació en la celebració de la Immaculada, els Pastorets i per descomptat el concert de Nadal, que vam celebrar el diumenge 20 de desembre, a les 12 del matí, al teatre del Centre.

Per la Coral va ser molt enriquidor, com ja havíem experimentat al concert de final de curs, compartir una bona estona de música amb altres grups perquè creiem fermament que aquest plantejament dona pluralitat al que s'interpreta i és valorat molt positivament per les persones que hi assisteixen. En aquesta ocasió van cantar amb nosaltres :l'Orfeó Barcelonès, dirigit per Carles Sist, que ja ens havien acompanyat en alguna Marató de Cant Coral i el Cor Raval Evolution, amb la seva directora Sandra Calisto, format per cantaires amb una gran diversitat cultural.

Un grup bastant nombrós dels nostres cantaires va participar, el dia 16 de desembre, al concert de Nadal que s'anomena **CANTAGRAN 2015** a l'Auditori i que va reunir al voltant de 400 cantaires de més de 60 anys. Una experiència innovadora i inoblidable per la coral de la que vam gaudir molt cantant fragments d'òpera i sarsuela molt coneguts.

Durant el mes de febrer hem participat en la celebració del dia de la Candelera al Centre, i també hem fet un cap de setmana de treball a les Escolàpies d'Arenys de Mar per preparar el repertori de la 10ª edició de la Marató de Cant Coral, que hem realitzat amb molta il·lusió.

Com ja hem comentat altres vegades, voldríem incorporar nous cantaires. Per tant, estimats socis i sòcies, ens encantaria que algú de vosaltres us animéssiu a venir a cantar amb nosaltres aquest curs.

Dia i hora d'assaig: dimarts de 21 a 23 h a la sala Diamant d'El Centre.
Contacte: Secretaria d'El Centre - 932181964 - de 18 a 21 h.

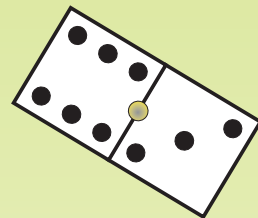
També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer un regal musical a amics i familiars, ja que cantem en casaments, festes i bateigs.

Dòmino

Per Alfred Casas

Amics, avui publicarem les fotos de les tres primeres parelles classificades en el darrer Campionat de Dòmino.

Van ser, per ordre, les parelles següents, a qui veiem mostrant els seus premis: Eugeni Colomer/Joan Franquet; Ramon López/Alfred Casas i Josep Bach/Joan Pérez

El sopar de cloenda va ser un èxit, tant de participants, com de simpatitzants i amics. L'entrega de premis, la van fer el senyor Eduard Saboya, el senyor Josep A. Torralba i la nostra simpàtica Secretària, senyora Mª Carme Blanch, que va repartir petons i abraçades a dojo (Us animem a participar en el proper torneig i, si sou guanyadors, ja sabeu el que us espera).

Animeu-vos, feu un petit esforç i prengueu part en el proper Campionat. Cada cop som menys participants i s'ha de renovar la saba en aquesta secció. El bonic joc del dòmino no pot desaparèixer del nostre estimat Centre!

Vivències a Gràcia

Per Marta Bayo

El carrer Gran de Gràcia

Aquest nom a mi em sona malament. Jo sempre he dit i diré el carrer Salmeron, perquè així ho vaig aprendre de petita i per tant, sense donar-me'n compte, ho segueixo dient. Si mai prenc un taxi, cosa que faig ben poc, no puc estar-me de dir-li al conductor: Pugi pel carrer Salmeron. I quasibé sempre, no saben de què els parlo.

Aquesta via me l'he resseguida tota la vida i encara ara no puc passar un sol dia sense trepitjar-ne encara que només sigui un tros. Me l'estimo. En conec els edificis antics, preciosos, les portalades magnífiques, els racons singulars i fins i tot les llambordes que han estat substituïdes pel dur asfalt. Quan van tornar a renovellar per enèsima vegada el passeig central, esbudellant tot el carrer, va aparèixer el meu estimat enrajolat antic que encara mostrava els rails del tramvia.

Els tramvies eren una meravella. El 20, arribava només fins a la Plaça Lesseps, on donava la volta per la gran rotonda i tornava a baixar carrer gran avall. Els altres ginys pujaven República Argentina amunt, fins al pont de Vallcarca i tornaven a baixar majestuosament, creuant la gran plaça ombrívola, on els plàtans centenaris li oferien la frescor obaga. Amb una mica d'agilitat, podies prendre el tramvia en marxa. Tothom ho feia. I quan anaven plens de gom a gom, veies la gent penjada al davant i al darrera. Llavors sí que era fàcil que et prenguessin la cartera.

Recordo un dia, que el meu oncle va arribar ben disgustat. Li havien pres la cartera de la butxaca. Bé, la cartera no, s'ho van pensar que era una cartera. Malauradament, eren les fotografies que havia fet revelar de la darrera estada a platja que havíem fet tota la família.

Quina ràbia!; una vegada que fèiem fotografies, i ens les havien preses. Demana com devia quedar de frustrat el lladregot.

Però els tramvies també eren perillosos. Un dia en plena plaça Lesseps, quan jo anava a travessar per davant del cine Roxi, sento un crit terrible. Era una senyora que havia baixat i el tramvia havia fet marxa enrera i li havia enganxat la cama. Pobra dona, va ser ben desagradable. Sort que era al dret del carrer Septimània, on hi havia una petita clínica tocant a la plaça i allí la vam portar.

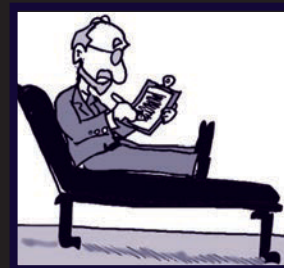
I tornant al tema, a mi el que més m'agradava, era quan al vespre els tramvies es retiraven a dormir a les cotxeres. Estaven situades a la part de dalt de la plaça de Lesseps, on ara s'ha convertit en la biblioteca Fuster.

Nosaltres teníem un amic que hi treballava a la Cia. de Transports. Era el nostre veí, l'Eulalio. M'agradava que ens el trobéssim perquè ens obria la gran porta, i jo podia contemplar dins l'esplanada, els tramvies ben arrencats esperant que es fes de dia per a tornar a sortir. Era una visió ben barroca. Els carrils, els tramvies ben pintats, majorment vermells i blaus, la sensació de pau, el silenci sota els grans porxos que els feien de garatge, era impressionant. L'Eulalio tenia dos nois petits que eren els meus amics, doncs ens veiem de terrat a terrat i jugàvem molt. L'Eulalio i la seva dona, la Carmen, parlaven un castellà preciós. Eren de Valladolid. Un dia van anar a veure la família, però l'Eulalio ja no va tornar. Es va banyar al riu i s'hi va ofegar. Potser enyorava la seva terra i s'hi va voler quedar per sempre..

Consultori

Per Dani Mejías

La depressió: aquell virus que treu el pitjor de tu.

Avui en dia, qui més qui menys, al sentir la paraula depressió, es podria fer una imatge general del que és. Tot i això, aquest article, el que pretén és donar una imatge més acurada del que genera una dificultat tan gran com la depressió.

Si preguntéssim pel carrer com descriuria la depressió, com identificaria a una persona deprimida, molt segurament podríem recollir qualificatius del tipus: tristesa, pena, no tenir ganes de fer res, descuidar l'aspecte físic, plorar sovint, sentir que totes les coses poden amb tu, que no ets capaç de fer res i no vals per a res...

Molta gent deprimida es sent així realment. A vegades, fins i tot es sembla estrambòtic que a una persona que aparentment ho té tot a la vida (feina, gent que l'estima, salut...) pugui estar trista. I de fet aquesta gent es sent inclús més culpable per això: no hi ha tristesa més gran que sentir-te abatut tot i aparentment tenir-ho tot.

La depressió, però, pot manifestar-se de moltes altres maneres, perquè, al cap i a la fi, és com un virus que s'introdueix dins nostre, ens estudia i coneix a la perfecció, per acabar traient el pitjor de cada un de nosaltres. Com s'ho fa? Doncs fa us d'una de les febleses que aquesta societat té: la por o la vergonya d'estar tristos.

Moltes persones pensen que estar trist no és quelcom que els demés puguin acceptar, que es pugui permetre a un mateix o senzillament és una emoció prohibida. I per això veten aquesta emoció (com si una emoció realment es pogués vetar) per tal de que no els hi interfereixi dins la seva vida. S'ha mort algú proper: "No ploris, a la Montse no li agradaria". T'han acomiadat de la feina: "No estiguis trist, ja en trobaràs". Tens un familiar malalt: "Que no et vegi amb aquesta cara". Així aconseguim bloquejar el que, per lògica, és més natural sentir.

Aquesta emoció no queda esborrada del nostre cos i acaba essent tot innocu. Sinó que escollim algun altre tipus de reacció a la que ja estem acostumats per deixar escapar tot el que ens reprimim; si som persones que tendim a preocupar-nos pel que passa el nostre voltant, tindrem molta ansietat i ens preocuparem excessivament; si som persones que tendim a despistar-nos, ens despistarem molt més; si som persones que caiem sovint en la comparació amb els demés, ens veurem amenaçats per la gent que ens estima; si som persones que ens costa ser assertius, ens discutirem habitualment i per ximpleries...

Al cap i a la fi, si ja estem acostumats a aquests tipus de problemes, sempre ens hi sentirem millor, que no pas acceptant la tristesa. És per això que molts cops, al evitar la tristesa, aquesta treu la pitjor part de nosaltres mateixos. La depressió, doncs, no es manifesta tant sols plorant, sinó amb un ventall infinit de formes que ens poden confondre, fins i tot a nosaltres mateixos.

La solució? No defugim la tristesa. Si ens toca estar tristos, entristim-nos. Si no ens en sortim d'aquesta tristesa? Doncs busquem ajuda professional.

Contes de l'àvia

Per Josep Aquilina

El minairons

La nostra història parla de dos mossos que treballaven en una casa del Pallars Sobirà. La nit de Sant Joan, l'amo de la casa els va demanar que encenguessin una foguera molt gran, i s'afanyessin en mantenir-la viva tota la nit. I així ho van fer. Els nois van passar-se tota la nit portant fusta i fent-la cremar, mentre l'amo s'afanyava a entrar i sortir del bosc amb tot de capsetes petites.

- *Aquest any si que n'he agafat* - anava dient mentre tornava de la muntanya i mentre els nois se'l miraven encuriosits - *encara n'agafaré alguns més* - anava dient mentre sortia un altre cop amb més caixes.

La nit de Sant Joan va passar. Tots se'n van anar a dormir molt cansats i l'endemà, cap al tard, l'amo de la casa estava molt content; i de satisfet que estava, va donar als dos xicots un dinar molt bo i els va felicitar per la seva feina.

Els nois, encuriosits, no van poder evitar preguntar per tal d'esbrinar què havia estat atrapant el seu senyor aquella nit. - *Què era allò que heu guardat a les caixes?* - preguntaven els nois. - *Vaig atrapar molts minairons! Una gran ajuda en moments difícils, ja ho veureu!* - responia l'amo.

Els dos mossos no hi van donar més importància fins que, a finals de l'estiu, els va tocar segar tota l'herba dels camps de l'amo. - *Quanta feina! Aniríem més ràpid si tinguéssim més mans!* - va dir un - *Sí, sí, i ens cansaríem menys, va dir l'altre.* I de cop van recordar les caixetes que el seu amo havia guardat per Sant Joan. Una ajuda, els va dir que era. - *Fantàstic! Doncs agafem-la! Una ajuda és el que necessitem!* - van dir els dos alhora.

Quan l'amo dormia van entrar a la seva estança i van agafar tantes caixetes com van poder. Les van dur fora de casa i les duien corrent cap als camps que havien de segar. Però al ser de nit, no veien res. Un va ensopegar i va caure a terra deixant caure també totes les caixes que duia. En caure, es van obrir, i van sortir tot d'homenets que cridaven "*Què farem, què direm?*".

El noi va quedar blanc de la sorpresa i no sabia què dir - *Ah ... ah .. ah ...* - deia mentre els minairons cridaven cada vegada més enfadats - "*Què farem, què direm?*" - *Ah ... Ah ... jo ...* - no sabia més que dir el noi, cada vegada més espantat. Ràpidament els minairons van perdre la paciència i un va dir - "*Com que no ens dones de treballar, treballaràs per nosaltres*" - el van agafar entre tots i se'l van endur bosc endins, entre crits d'auxili.

El seu company també es va espantar i molt, va recular dues passes i també va ensopegar, caient a terra i també deixant caure totes les caixes. Tal com havia passat abans de les capsas en van sortir tot de minairons dient "*Què farem, què direm?*". El noi es va espantar molt, no volia que li passés el mateix que al seu

company. "*Què farem, què direm?*" van repetir els minairons.

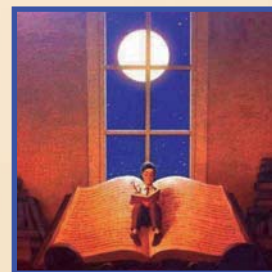
Es veia ja perdut quan va veure unes pedres, i va tenir una idea: "*Apiloneu totes les pedres que trobeu per aquestes valls*", i dit i fet, els minairons van començar a apilonar les pedres, mentre el jove mosso va veure l'oportunitat de fugir de les valls i no tornar mai més.

I de la bona feina que van fer els minairons, és així com les valls del Pallars són plenes de tarteres: Llocs amb moltes pedres apilonades.

Racó poètic

Per Marta Bayo i Adriana Vidal

LA BARCA XICA

Amb l'esclop d'un pescador
M'he fet una barca xica;
D'un llapis, el pal major;
I la vela més bonica
D'un retall de mocador.
Els remes els he fet tallar
Dels boixets d'una puntaire
I, per poder-la ancorar,
Un ham que no pesi gaire
Lligat amb fil de pescar.
Amb l'ala d'un papalló
I una agulla de pinassa
Faig la canya i el timó',
Per si cas hi ha maregassa
No es posi gens al gairó.
La xarxa la fa un follet
Amb tela de mosquitera,
Que jo conec un indret
Per quan surti de pesquera
A on només hi ha xanguet.
La meva barca és així:
Petita com una engruna,
I quan solqui el blau marí
Tindrà la llum de la lluna
Il·luminant-li el camí.
I el dia que arribi a port
Carregat de proa a popa,
Vela inflada i remant fort,
Tot el poble farà tropa
Pregonant la meva sort.
Tothom dirà: Déu n'hi dó!
Tanta pesca no s'explica!
Tres unces del peix millor
Amb una barca tan xica
Com l'esclop d'un pescador!

Marta Bayo

HAIKUS

Florit ametller
riu entre les pedres
soca ferida.

Els vidres glaçats
confitura de poma
mitjons de llana.

Roc-roc granota
sol entre les hores
magraner en flor.

Cascavells al cel
persiana baixada
el gat miola.

Resclosa plena
com argent crin de cavall
silenci de nit.

Adriana Vidal

Restaurante

Desde 1974

Il Commendatore®

C/ COMPTE D'URGELL, 247
08036 BARCELONA
TELF. 93 322 55 53

www.ilcommendatore.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®

C. VILLARROEL, 247
08036 BARCELONA
TEL. 93 430 00 58

www.lamamma.es

Aylo
àpats i degustació

c/ Cigne, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 93 179 43 21

Tennis taula

Per Gemma Sayol

Reproduïm, a continuació, part de l'entrevista a l'Eduard Cabestany, President de la secció de Tennis Taula del Centre Moral de Gràcia, que es va fer a Ràdio Estel el dia 9 de febrer de 2016.

- Quantes persones participen avui en dia de la vostra activitat ?

Ara mateix, en aquesta activitat, hi participen més de 40 persones i també tenim la gent que està federada, que són entre 34-36 jugadors, participant en 9 equips.

- Què representa la vostra activitat dins el Centre Moral ?

És l'única activitat esportiva que ara hi ha al Centre, i sobretot, tenim sort amb la Junta, que ens està recolzant molt. A més, tenim un equip nacional, que feia molts anys que no n'haviem tingut cap.

- A Gràcia, on està la vostra entitat, què representa aquest esport i com funciona el Tennis Taula ?

Doncs precisament a Gràcia és el barri de Barcelona on més clubs hi ha. Hi ha 3 clubs federats i un altre club on es pot anar a jugar i participar d'aquest esport.

- A què es deu que, avui, el Tennis Taula sigui un dels esports amb més projecció?

Doncs el Tennis Taula cada vegada agafa més projecció perquè no té edat, és a dir, pot jugar des del més petit fins al més gran, i precisament al nostre club tenim un gran exemple; un dels jugadors, en Josep Madurell, té 77 anys. Actualment, és tri campió d'Espanya, o sigui que no és una cosa de futur, però és un present.

- Que penseu d'un projecte per a nens i nenes?

És un projecte que tenim pendent. Sempre hi ha coses que vols fer de més i cada any ens proposem alguna cosa i entre nosaltres - jo com a President, la junta del tennis taula i la junta del Centre - hem de mirar de fer alguna cosa; ja buscarem el temps i l'espaiEstà en projecte.

- Creus que l'administració protegeix aquests esports que diríem de minories?

El Tennis Taula és minoritari, però és un esport que té moltes llicències. Actualment, en el món, potser és el segon o tercer esport amb més llicències. Jo crec que ens haurien d'ajudar una mica més, no hauria de ser tot futbol.... i futbol.

- Quan vas començar a practicar aquest esport?

Els meus pares, amb 8 anys, em van portar al Centre, i amb 16 anys vaig començar a jugar a Tennis Taula... fins ara.

Societat

Defuncions

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- La nostra sòcia, Núria Viltró
- El nostre soci, Josep Mª Genescà
- El nostre soci, Amadeo Nogué
- El nostre soci, Juan Carlos Casadevall
- El nostre soci, Esteve Polls
- Agustí Vilajosana, sogre de la nostra sòcia Elisa Fernández
- Carmen Font, àvia de la nostra sòcia Iolanda Fontanillas
- David Puyoles, nét dels nostres socis Enric Puyoles i Montserrat Garcia

El nostre sincer condol a tots els familiars.

Naixements

Volem felicitar a:

- Els nostres socis Alba Saràbia i Jose Luís Sarabia per haver estat mare i avi d'un nen que es diu Aran.
- La nostra sòcia Maria Mejías, per haver estat mare d'un nen que es diu Èric. Felicitats a la Mari Carme Blanch i al Miguel Mejías per haver estat avis i al Daniel Mejías i a l'Oscar Mejías per haver estat tiets.

La cervesa és perillosa

Tenim que tenir molta cura a l'hora de beure cervesa, i sinó, llegiu aquest informe.

Una Societat americana, assegura que la cervesa té traces d'hormones femenines. Si voleu continuar sent uns homenets com cal, llegiu detingudament l'article publicat a la Revista Scientific American, on el doctor Flowers va escriure el 29 de Febrer del 2010:

Es va experimentar en 20 homes. A cadascú se li va donar 12 ampolles d'un litre, que tenien que beure en les següents tres hores.

Els resultats foren els següents:

- El 95% va dir nombroses incoherències.
- El 100% estava inhabilitat per conduir.
- El 90% va començar a engreixar-se.
- El 80% es van posar melancòlics i ploraven per qualsevol bajanada.
- El 100% va mostrar falta de coordinació i motricitat.
- El 80% va ser incapaç de reconèixer errors propis.

Per tant, com a conclusió definitiva: "Hi ha hormones femenines a la cervesa"

Història de l'Entitat

Per Glòria Soto

Continuant amb la meva tasca de recopilació, començo a llegir als exemplars de l'Or i Flama de l'any 1926, semblant-me oportú rescatar una part de l'escrit EN MEMORIA, que es publicarà al número 26 del mes de Febrer, i que diu: *"El nostre consoci i amic Antoni Parera i Niu ha mort. Com sigui que el sepulcre no trenca els lligams de la gran família cristiana, i com en nostre sacrosanta religió, l'esperit de solidaritat és perpetua fins després de la mort, pregant als vius per els difunts i intercedint aqueixos per els vius, és perquè el Centre Moral Instructiu de Gràcia, després d'haver pregat per nostre consoci, mitjançant els sufragis celebrats, creu de justícia dedicar-li tan sols siguin eixes mal girades ratlles, a la bona memòria i recordança d'aquell que tant havia treballat per l'Obra del Centre Moral i per la causa de Déu Nostre Senyor;"*

Avanço cap a Maig, per aturar-me al número 29, amb la dedicació de la portada al Rvdm. Dr. Ramon Guillaumet, Bisbe de Barcelona: *"El Centre, en la mort del Bisbe Dr. Guillaumet, ha sentit alguna cosa més. Home silenciós i independent, atent als problemes reals de la funció eclesiàstica, visqué únicament per la vida sacerdotal. Ell intercedeix per nosaltres, mentre nosaltres preguem per ell, i amb la mateixa veneració renovem al seu digníssim successor, Dr. Josep Miralles."*

En arribar al mes d'Agost, m'assabento que tot l'exemplar està dedicat a LES ESCOLES DEL CENTRE i es que els actuals socis hem de ser conscients de l'importància de la tasca instructiva i formativa que el Centre va tenir. La portada del número 32, anomenada La Litúrgia a les Escoles del Centre, ja diu: *"Una mirada a l'història del Centre té un valor apologetic més fort del que sembla, vull dir que és tota una defensa d'aquest corrent, que fent de les Escoles l'objecte preferent, únic, diria, millor dels afectes, de les aficions del soci ens situa en els fervorosos temps de la fundació i ens posa amb contacte amb les figures d'aquells graciencs humils i coratjosos que amb tant d'encert posaren a les propagandes anticristianes que amenaçaven amb pervertir tot Gràcia, l'irresistible aturador d'unes escoles que, en número, en qualitat de professors i en medis d'ensenyament, estaven força per damunt de les escoles evangèliques i lliurepensadores."*

Com continuació a la portada, tres pàgines dobles que parlen de les Escoles i així: *"Al Centre Moral Instructiu, entitat model en l'esfera corporativa catòlica, li pertoca el complement de posseir una escola primària que sigui com la introducció a la vida social, i a la preparació dels fins que les diferents activitats del Centre es proposen atendre".* L'obra d'aquestes escoles es perllongà i amplificà en la Joventut...perquè aquestes escoles daten de l'any 1868, any en que foren fundades, en oposició a unes de protestants...".

L'organització de l'Escola estava dividida entre graus que anomenaven pàrvuls, elemental i superior, amb un professor a cada grau. *"En els graus elemental i superior podran cabre-hi fins a quaranta alumnes."*

Un sol home no pot arribar a atendre a més de quaranta alumnes en una escola primària, sense que l'activitat dels alumnes quedi sense direcció moltes vegades. Concedim en canvi una cabuda de cinquanta alumnes al grau de pàrvuls, tenint en compte que hi serà adoptat el mètode de Montessori, amb còpia de material".

La preocupació per donar un bon servei, era tal que: *"Ha estat reformada completament l'il·luminació, per tal de produir una llum absolutament blanca i suau. Per aconseguir ho, s'han instal·lat els focus elèctrics amb reflectors parabòlics fabricats per la casa Goerz, de Berlin; sistema que ha estat instal·lat en algunes sales de l'internat de les Escoles Pies de Sarrià. S'ha construït una font al pati del primer pis, per tal que els mestres puguin exigir en els nois una absoluta netedat en tot moment. I per tal de que en tot el conjunt no hi hagi res que desmereixi de la bona presentació que volem per l'Escola, tot el corredor d'entrada i l'escala seran decorats de bell nou, amb majòliques de la Bisbal als baixos i nou pintat en tota la resta de murs. Els tons blaus predominen en les portes i vidrieres."*

continua a la pàgina següent...

Història de l'Entitat

continuació...

En quant al mètode, es deia: *“Dolcesa de tracte, amistat entre el professor i el noi, conduint-lo al treball per via del sentiment i per la proporció entre la facultat i la tasca, sense càstigs...I amb això, iniciar-lo a les disciplines generals de la cultura, geometria, geografia, història. L'adquisició de nou material permetrà, de totes maneres, major amplitud d'ensenyaments. Posem de moment, màquina d'escriure per als alumnes de la classe superior, microscopi, làmines i aparells elementals de ciències, segons el tipus de les escoles ben dotades.”*

Per finalitzar, l'escrit en el que les famílies deuen a l'Escola Cristiana: *“Sense dubte, aquesta retribució és necessàriament exigua. Un, dos, tres, cinc francs mensuals, naturalment, no són suficients per pagar totes les despeses de l'Escola. Però és el gra de sorra amb que contribueixen els catòlics per a cobrir el pressupost i d'aquesta manera alleugerir la carrega dels benefactors. D'altra part, hom no s'apassiona per allò que no li costa res, i, al contrari, s'interessa per una Institució amb proporció als sacrificis que li imposa.”*

Conforme vaig llegint, queda clar que el nivell existent en aquelles dates, era molt bo.

Novament faig una paradeta en el número 35 de novembre, per recollir fragments de dos textos: *“El BÉ DE LES ÀNIMES DEL PURGATORI”*. *“El dia dels morts constitueix una de les manifestacions més solemnes que fa la santa Església...És ben digne de plànyer la situació de l'ànima santa aturada al Purgatori...la regió del Dolor serà i resignant, Déu i Senyor. Les ànimes ja no ofendran mai més al seu Déu...És gran la paciència de les ànimes suportant l'acció terrible del foc que les neteja; però la paciència no fa insensible i el desig més vehement és més causa de neguit, que no pas de tranquil·litat...Has de creure en el Purgatori; l'existència d'aquest estat de purificació ha estat definida en el Concili de Trento... Has de creure que pots ajudar les Santes Ànimes amb les teves bones obres. Quin és el bé que hem de fer a les ànimes?: Alliberar-les com més aviat millor d'aquell horrible flamareig, que les té fermades en el lloc de purificació nomenat Purgatori.”*

L'altre es: *“PER LA VALL D'ARAN”* *“Arribem a Bossòst, Arró, Es Bordes, Arrós, Aubert, i passem pel peu del pintoresc pujador de Vilach i Viella. A cada poble, l'arribada de l'auto és esperada amb intensa fruïció. És l'únic esdeveniment de tot el dia, que trenca la monòtona vida dels habitants d'aquells llogarrets humils, amagats dins la grandor de les muntanyes. I es esperat amb deliri, perquè els diu coses d'un altre món, els parla de la vida ciutadana, i els porta dèbils clarors de la cultura i la vida intel·lectual, que són àvidament assimilades pels esperits més selectes, que no falten mai per petits que sien els pobles. I és esperat també el seu pas, per tots aquells aranesos rústics i lents, que tot el dia van darrera els bous, o amb la dalla al coll, a punt de segar l'herba tendra; que no tenen altre emoció que la que els produeix la contemplació dels immensos prats, de les aigües puríssimes que els reguen i de les avetoses de les muntanyes.”*

És 1926. La Dictadura de Primo de Rivera, continua i com fets a destacar ressenyo els següents:

- * El 2 de gener, per radio i per primera vegada, s'escolten diaris parlats anomenats “La Paraula”.
- * El 6 de febrer, el Rei, Alfons XIII, signa un Decret instituint la Festa Nacional del Llibre.
- * El 24, 25 i 26 de desembre, es produeix la nevada més grossa del segle XX, arribant a Alacant, Cadis o Màlaga, amb espessors fins a 25 cm. de neu.

Ja no em queda més que acomiadar-me i tornem a la nostra data. Com que ens troben en un moment on els polítics ocupen totes les portades, ho faré amb una frase de Manuel Azaña: *“No m'importa que un polític no sàpiga parlar, el que em preocupa es que no sàpiga del que parla”*.

Annabel

Floristeria

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 123
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/Astúries, 13
Tel. 93 237 09 40

tv
tècnics

+ de 20 anys
de servei

Travessia de Sant Antoni, 21
93 237 38 67 - 605 84 04 27
tvtecnicos@gmail.com

estalvia reparant els teus aparells

instal·lació i reparació d'antenes TDT i satèl·lit

servei a domicili

ACUDIT DE MOSQUIT

- Mamà, avui no vull anar al col·legi.
- Què et passa, fill meu? - contestà la mare
- Doncs mira, primer perquè tinc son, segon perquè m'avorreixo i tercer perquè els nens es riuen de mi.
- Saps què penso? Que hi has d'anar. Primer, perquè és la teva obligació; segon, perquè ja tens 45 anys, i tercer, perquè ets el Director

TARGETES DE VISITA

100 Unitats	10.00 €
200 Unitats	15.00 €
300 Unitats	20.00 €
500 Unitats	32.00 €

*tamanys 5x8 cm impreses a una sola cara

* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís local, 1 · 08012 Vila de Gràcia · Tel. 93 242 01 99 · db@dbcoop.cat

Unió Europea
Fons social europeu
L'FSE inverteix en el teu futur

Generalitat de Catalunya
Departament d'Empreses i Ocupació
Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals

Departament de Serveis Socials
Servei d'Assessoria Social

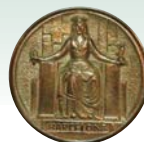
www.independent.cat/gracia
l'independent
Publicació Independent. Distribució Gratuïta.
setmanal
de Gràcia

**FES-TE'N SOCI
DE L'INDEPENDENT**

Associació Cultural
l'Independent de Gràcia

INFORMA'T A:
c/La Perla, 31
Tel. 93 217 44 10
independent@debarris.com
www.independent.cat/gracia

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Creu de Sant
Jordi 1994

ENTITATS
amb

 Càritas
Diocesana de
Barcelona

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana